

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ 14

ΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐκπαιδεύσει μεταρρυθμίσεων, τὰς ὁποίας θεσπίζει τὸ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας κατατεθὲν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, μετὰ λύπης βαθείας εἶδομεν, ὅτι διὰ τῶν ἀρθρῶν αὐτοῦ περὶ τῶν Ἱερατικῶν ἐν τῷ Καταίε σχολῶν ἀλλοιοῦται τὸσον ὁ σκοπὸς τῆς ἰδρύσεώς των, ὥστε ἢ ἀπ' αὐτῶν ἀφαίρεσις τοῦ χαρακτῆρος τῶν διδασκαλείων νὰ σημαίνη τὴν ὀλοσχερῇ των κατάργησιν.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἄμεσος σκοπὸς τῶν ἀνὰ τὸ κράτος Ἱερατικῶν σχολῶν εἶνε ἡ μόρφωσις κλήρου ἀνταξίου, κατὰ τὸ δυνατόν, πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου κοινωνίας καὶ ἱκανοῦ νὰ θεραπεύῃ τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ ποιμνίου. Ὅτι δὴποτε καὶ ἂν φρονοῦσιν οἱ τὰ τῆς πολιτείας ἰθύνοντες, δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι οἱ καταλληλότεροι παιδαγωγοὶ καὶ ποδηγῆται τῶν πολιτῶν εἶνε οἱ ἱερεῖς, καὶ ὅτι οἱ νόμοι καὶ αἱ ποιναὶ καὶ αἱ φυλακαὶ ὀλιγοστεύουν ἐκεῖ ὅπου ἱερεὺς ἀξίος τοῦ ὀνόματός του, ἥτοι ἐπαρκῶς μεμορφωμένος καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ἱερόν του καθήκον, δύναται νὰ οἰκοδομῇ, νὰ διαπλάτῃ καὶ νὰ ἀναπλάτῃ τὰς ψυχὰς τῶν πολιτῶν διὰ τῆς θρησκείας. Δὲν εἶνε τὸσον οἱ ἐξωτερικοὶ νόμοι οἱ ὁποῖοι συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐξύψωσιν καὶ τὸν ἐξευγενισμόν καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν πολιτῶν, ὅσον ἡ ἐσωτερικὴ ὑπὸ ἐνὸς ἐκάστου συναίσθησις τοῦ ἰδίου καθήκοντος, ἡ ἐκουσία καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν, αἵτινες στερεοῦσι καὶ προάγουσι τὸν κοινωνικὸν βίον καὶ ἀναδεικνύουσι μίαν πολιτείαν ἀληθῶς πολιτισμένην, ὡς ἀπαρτιζομένην ἐξ ἠθικῶν πολιτῶν, ἐχόντων πλήρη συναίσθησιν τῆς ἠθικῆς δεοντολογίας ἐν σχέσει πρὸς ἑαυτούς, πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ πρὸς τὸ κράτος. Τοιοῦτους δύνανται νὰ καταρτίξωσι τοὺς πολίτας μόνον οἱ λειτουργοὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τὰ ἀριτίως ἱκανωμένα ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἀνεπτυγμένος καὶ ἐνάρετος ἐνοριακὸς κληρὸς τῶν πόλεων καὶ τῆς υπαίθρου. Τοιοῦτος δὲ κληρὸς δύναται νὰ παρασκευασθῇ μόνον διὰ τῶν Ἱερατικῶν σχολῶν, τὰς ὁ-

ποίας πλήττουσιν οἱ νέοι ἐκπαιδευτικοὶ νόμοι.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἤχθη εἰς τὸ κατὰ τῶν Ἱερατικῶν σχολῶν πλῆγμα τοῦτο κυρίως ἐκ τῆς ἰδέας τῆς πλημμελοῦς λειτουργίας Ἱερατικῶν τινῶν σχολῶν, ἰδίως δὲ τοῦ ἀνεπαρκοῦς διὰ τῶν παιδαγωγικῶν μαθημάτων καταρτισμοῦ τῶν τροφίμων των. Ἄλλὰ πρῶτον μὲν ἡ ἔλλειψις παιδαγωγικῶν καθηγητῶν εἰς Ἱερατικὰς τινὰς σχολὰς ὀφείλεται εἰς αὐτὸ τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐφρόντιζε νὰ καταρτίξῃ ἀρτίον τὸ προσωπικὸν τῶν ἐν λόγῳ σχολῶν. Δεύτερον δέ, καὶ ἂν τυχὸν διὰ τινὰς σχολὰς τὸ κακὸν ἀπεδεικνύετο δυσθεράπευτον, δὲν ἐπεται ἐκ τούτου ὅτι ἐπρεπε πᾶσαι αἱ Ἱερατ. σχολαὶ νὰ καταργηθῶσιν, εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν λειτουργοῦσιν ἀριστα δι' ἀριωτάτου καὶ ἀρίστου διδακτικοῦ προσωπικοῦ. Ἄλλ' ἐπιπᾶσιν εἶνε γνωστὸς ἐξ αὐτῶν τῶν ἐκθέσεων τῶν ἐπιθεωρητῶν ὁ λαμπρὸς καταρτισμὸς τῶν μαθητῶν ἐν ταῖς Ἱερατικαῖς σχολαῖς, ἐνεκα τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν ὡς οἰκοτροφείων, ἐνθα οἱ τροφίμοι αὐτῶν, μὴ περισπώμενοι περὶ ἄλλα, ἀφυσιοῦνται εἰς τὰ μαθήματά των τελοῦντες ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ ἐνδελεχῆ ἐπίβλεψιν τῶν ἐντεταλμένων τὰ τῆς διευθύνσεως τῶν ἐν λόγῳ σχολῶν. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης ἔχει ἤδη ἀποδειχθῆ ὅτι οἱ ἔσχιτοι τῶν τροφίμων τῶν Ἱερατ. σχολῶν ὑπερέχουσι σημαντικῶς καὶ αὐτῶν τῶν ἀρίστων ἀποφοίτων τῶν δημοσίων γυμνασίων, ὡς τοῦτο κατεμαρτυρήθη καὶ κατὰ τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου, καθ' ἃς οὐδὲ εἰς τῶν ἐκ τῶν Ἱερατικῶν σχολῶν ὑποστάντων αὐτὰς ἀπέτυχεν, ἐνῶ ἀπερρίφθησαν τὰ δύο τρίτα—ἂν μὴ καὶ οἱ ἡμίσεις—τῶν ἐκ τῶν γυμνασίων προσελθόντων. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, αἱ Ἱερατικαὶ σχολαὶ-διδασκαλεῖα, παρέχουσαι εἰς τοὺς ἀποφοίτους των τὰ προσόντα τοῦ δημοδιδάλου, εὐκολύνουν αὐτοὺς νὰ τοποθετῶνται ἀμέσως εἰς θέσιν δημοδιδασκάλου μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς ὑπὸ τῶν κανόνων ἀπαιτουμένης πρὸς χριστοτιανὴν ἡλικίας, ὅταν οὗτοι ἐπιθυμήσωσι νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸν ἱερόν κλήρον. Ὅποιοι δὲ ἠθικοὶ παράγοντες ἀνεδείχθησαν οἱ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῶν Ἱερατικῶν σχολῶν διδάσκαλοι εἴτε ὡς ἱερεῖς ἅμα καὶ δημοδιδάσκαλοι, εἴτε καὶ ὡς μόνον δημοδιδάσκαλοι, μαρτυρεῖ

ἡ πείρα, ἀδιστακτως δὲ τονίζομεν ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχὲς τὸ κράτος ἐὰν εἰς τὸ δημοδιδασκαλικὸν αὐτοῦ σῶμα ἠρίθμει ὡς πλείστους τῶν ἱερατικῶν σχολῶν τροφίμους, οἵτινες ἀποτελοῦσι πολύτιμον ζύμην οὐ μόνον δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ διδασκαλικὸν σῶμα, ἀλλὰ καί, πρὸ παντός, διὰ τὴν ὀρθὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ.

Διὰ πάντας τούτους τοὺς λόγους ἐκφράζομεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν λύπην ὅτι τὸ κράτος διὰ τῶν νέων ἐκπαιδευτικῶν νομοθετημάτων οὐ μόνον καταφέρει δεινὸν πλήγμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς στεροῦν αὐτὴν τῶν μέσων τῆς μορφώσεως τοῦ κλήρου, ἀλλὰ καὶ ἐαυτὸ ἀδικεῖ, ὡς στεροῦν τὸν ἐκπαιδευτικὸν κλάδον ἀρίστων παραγόντων τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς διαπλάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπόψεως ὑποβιβάζομεθα ἀνυπολόγιστως ἐν παραβολῇ πρὸς τὰ γείτονα βαλκανικὰ κράτη, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν Ρουμανίᾳ—ἵνα εἰς μόνην αὐτὴν περιορισθῶμεν— ἐπὶ δέκα ἑκατομμυρίων ὀρθοδόξων λειτουργοῦσι δέκα καὶ ἑπτὰ ἱερατικαὶ σχολαὶ καὶ πέντε θεολογικαὶ Ἀκαδημαίαι!

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ. Κ. Ἰ. Δυοβουνιώτης ἀποβλέπων μόνον εἰς τὴν γραμματικὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ἐνοριακοῦ νόμου, ἐπιμένει ὅτι τὰ Μητροπολιτικὰ Συμβούλια δικαιοῦνται νὰ διαγράφωσι καὶ νὰ ἀκυρώσωσι τὰς πράξεις τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ τροποποιῶσιν αὐτάς, (ἴδε «Ἐκκλησία» ἀρ. 13).

Βεβαίως ἐφ' ὅσον ὁ κ. Δυοβουνιώτης παρατρέχει τὴν ὑπὸ τῶν Γενικῶν Ἀρχῶν τοῦ Δικαίου ἀναγνωριστένην καὶ ἐπιβαλλομένην ἐρμηνείαν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς βουλήσεως τοῦ νομοθέτου ἐν ἐκάστῳ νόμῳ, παρελκεῖ πᾶσα συζήτησις καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ φθάσῃ ἀναμφιβόλως πρὸς παγίαν νομολογίαν μέχρι τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐὰν τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων ἀποδεχθῇ τὴν γνώμην τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἐκκλησι. τμήματος. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ ὑποβάλω τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα. Ἐὰν τὰ Μητροπολιτικὰ συμβούλια ἀσκῶσι τὰ ὅσα εἶχον δικαίωματα πρὶν τὸ Ὑπουργεῖον καὶ ὁ Νομάρχης μόνον ἐπὶ τῶν μὴ ἐνοριακῶν ναῶν, τότε πῶς τὰ Μητροπ. Συμβούλια ἔχουσι δικαίωμα νὰ παλῶσιν ἄνευ ἄλλης ἐγκρίσεως περιουσίαν ἐνοριακὴν οἷας δῆποτε ἀξίας καὶ ἑκατομμυρίων ἔστω, νὰ ἐγκρίνωσι τὴν καταγραφήν τῶν ἐνοριτῶν εἰς τοὺς ἐνοριακοὺς καταλόγους διαβαθμίζοντες αὐτοὺς πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐνοριακοῦ φό-

ρου, νὰ ἐλέγχωσι τοὺς προϋπολογισμοὺς καὶ ἀπολογισμοὺς, καὶ νὰ ἔχωσι τόσα ἄλλα δικαίωματα ὅσιν ἀναγράφει ὁ Ἐνοριακὸς νόμος, δὲν τὰ εἶχον αὐτὰ πρὶν οἱ Νομάρχαι; Συνεπῶς ἡ βούλησις τοῦ Νομοθέτου εἶναι πασίδηλος ὅτι τὸ Μ. Σ. ἔταξεν εἰς τὰ δικαίωματα τοῦ Νομάρχου.

Ὁ κ. Δυοβουνιώτης εἰς τὸ δευτέρου ἀρθρον τοῦ ἀναγράφει νέαν ἄποψιν, τὴν ἐξῆς. Ἐὰν ὁ ψάλτης ἢ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανε μισθὸν χιλίων μηνιαίως δραχμῶν καὶ ἡ Ἐνορ. Ἐπιτροπὴ τὸν ἠῤῥησεν εἰς δισχιλίαις, τὸ Μ. Σ. δύναται νὰ διαγράψῃ τὸ περιπλέον καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰς χιλίας, ὅσας ἐλάμβανεν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι τροποποίησις; Ἐὰν ὅμως συμβῇ τὸ ἀντίθετον, ἦτοι ἐνῶ ἐλάμβανε χιλίας μηνιαίως δραχμάς, ἢ δὲ Ἐνοριακὴ Ἐπιτροπὴ ὑπεβίβασε τὸν μισθὸν εἰς πεντακοσίας, τί θὰ γίνῃ τότε, ὁ κ. Δυοβουνιώτης δὲν ἐξηγῇ.

Ὁ κ. Δυοβουνιώτης ἵνα καταδείξῃ ὅτι τὸ δικαίωμα τῶν Μ. Σ. τοῦ τροποποιεῖν τὰς πράξεις τῶν Ἐνορ. Ἐπιτροπῶν δὲν παρέχει εὐχέρειαν εἰς τὴν διοίκησιν καὶ ἐποπτεῖαν τῶν Ἐνορ. Ναῶν, φέρει ἐν παράδειγμα ἐκ τῆς πραγματικότητος εἰλημμένον. Κατὰ τοῦτο ἡ Ἐνορ. Ἐπιτροπὴ ὥρισεν μισθὸν Ἱερέως 500 δραχμῶν μηνιαίως καὶ δι' ἐπισκευὰς τοῦ ναοῦ τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἐσόδων, τὸ Μ. Σ. ὅμως ἠῤῥησεν τὸν μισθὸν τοῦ Ἱερέως εἰς τρόπον ὥστε οὐδὲν νὰ μείνῃ δι' ἐπισκευὰς. Νομίζομεν ὅμως ὅτι τοιοῦτοτρόπος ὁ Ἐνορ. νόμος ἐρμηνεύεται ἀπὸ ἐπόψεως σκοπιμότητος, ἥτις ὅμως ἐρμηνεία δὲν ἀναγράφεται οὐδαμοῦ εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου. Ἐχομεν δὲ εἰς τοῦτο καὶ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἐὰν ἐν Μ. Σ. ἐξ οἷας δῆποτε εἰσηγήσεως κατέληξεν εἰς τὸ ἀναφερόμενον ὡς ἄτοπον τοῦ νὰ ἀυξήσῃ τὸν μισθὸν τοῦ Ἱερέως εἰς τρόπον ὥστε οὐδὲν νὰ ἀπομείνῃ δι' ἐπισκευὴν τοῦ ναοῦ, ἐνδεχόμενον νὰ τὸ ἐπραξέ, καὶ διότι ὁ ναὸς δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἐπισκευῶν, ἐπρόκειτο δὲ περὶ ἀσκόπου δαπάνης. Ἐὰν ὅμως τὸ ἐπραξεν ὡς φρονεῖ ὁ κ. Δυοβουνιώτης χαριζόμενον εἰς τὸν Ἱερέα, μήπως καὶ τὸ Ὑπουργεῖον ἐκ διαφόρων λόγων δὲν δύναται νὰ χαρισθῇ εὐκολότερον πάλιν εἰς τὸν Ἱερέα; Δυνατὸν σήμερον ἐν τοιοῦτον ἄτοπον νὰ μὴ ἐγκριθῇ, πόσα ὅμως εἰς τὸ παρελθὸν τοιαῦτα ἐγένοντο καὶ τὸ μέλλον δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν. Μεμονωμένα λοιπὸν τοιαῦτα ἄτοπα δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν περισσότερα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ὑπουργείων ἢ τῶν Μητροπολιτ. συμβουλίων.

Ὁ κ. Δυοβουνιώτης ἐπιμένει ὅτι ὁ Μητροπολίτης δύναται κατὰ νόμον νὰ παύσῃ τοὺς ψάλτας καὶ νεοκόρους, δὲν δύναται ὅμως νὰ παύσῃ τούτους λόγῳ

τιμωρίας προσωρινῶς, διότι ὁ νόμος δὲν καθορίζει τὰ παραπτώματα μηδὲ τὰς ποινάς, δηλ. δὲν ὑπάρχει ποινικός νόμος καὶ ποινικὴ δικονομία δι' αὐτοῦς. Ἄλλὰ τοιαῦτα μηδὲ διὰ τοὺς Κληρικοὺς ὑπάρχουν πρὸ ἑτῶν δὲ ὀγδοήκοντα ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης, ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ του παραπονεῖται διὰ τὴν ἀνυπαρξίαν αὐτῶν, μὴ λησμονῶμεν δὲ ὅτι οἱ ψάλται καὶ νεωκόροι εἶναι κατὰ τοὺς Ἱερῶς Κανόνας καὶ οὗτοι Κληρικοὶ κατώτεροι, ὑπαγόμενοι συνεπῶς εἰς τὸν Μητροπολίτην.

Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων
IEZEK HA

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤ. ΒΙΒΛΙΩΝ
Γ'

Περὶ οἰκονομίας τῆς ὕλης τῆς Κατηχήσεως διὰ τὴν τρίτην τάξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου.

Ἐπειδὴ ἡ διδασκαλία τῆς λειτουργικῆς εἶνε ἀναγκαία εἰς πάντα χριστιανὸν διὰ τὴν θρησκευτικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν καὶ τὴν ἐναντιδύτητον παρακολούθησιν τῆς λειτουργίας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τὸ διδακτικὸν βιβλίον τῆς κατηχήσεως πρέπει νὰ διαιρεθῆ εἰς τρία μέρη, τὸ δογματικόν, τὸ ἠθικὸν καὶ τὸ λειτουργικόν.

Τὸ περιεχόμενον τοῦ πρώτου μέρους, τοῦ δογματικοῦ, καὶ τοῦ δευτέρου, τοῦ ἠθικοῦ, δύναται νὰ ἐκτεθῆ εἴτε κατὰ τὴν ἐπικρατούσαν μέθοδον, διὰ τῆς ἀναπτύξεως δηλαδὴ τῶν ἀρθρῶν τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως καὶ τῶν δέκα ἐντολῶν, εἴτε ἀποτελεῶς ἐν ἰδίοις κεφαλαίοις. οὕτως ὥστε τὰ πρῶτον μέρος νὰ ἀποτελέσῃ συντομοατάτην τινὰ δογματικὴν, τὸ δὲ δεύτερον συντομοατάτην τινὰ ἠθικὴν. Ἐν τῷ τρίτῳ μέρει τῷ λειτουργικῷ, ἀφοῦ ἐξετασθῶσι συντόμως τὰ περὶ τοῦ ναοῦ καὶ τῶν μερῶν αὐτοῦ, τὰ περὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀμυρίων καὶ τὰ περὶ τῶν ἑορτῶν, θὰ ἀναπτυχθῆ ἐν δυνατῇ συντομίᾳ ἡ λειτουργία, μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὁποίας θὰ παρατεθῶσι τὰ κείμενα τῶν σπουδαιοτέρων ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διακόνου ἐκφωνομένων καὶ ὑπὸ τοῦ χοροῦ ψαλλομένων μερῶν τῆς λειτουργίας. Σκοπὸς τῆς παραθέσεως τῶν κειμένων τούτων εἶναι, ὅπως διὰ τῆς ἐρημνείας, τῆ βοήθειᾳ τοῦ διδασκάλου, τῶν κειμένων τούτων κατάστῶσι ταῦτα κατάληπτά τοῖς μαθηταῖς, οἵτινες οὕτως θὰ δύνανται ἐνσυνειδήτως νὰ παρακολουθῶσι τὴν λειτουργίαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Τῶν τριῶν τούτων μερῶν θὰ προηγήται εἰσαγωγή, ἐν ἣ θὰ ἐξετάζωνται τὰ περὶ θρησκείας, θείας ἀποκαλύψεως καὶ μετὰ τὸν ὀρισμὸν τῆς κατηχήσεως, τὰ περὶ τῶν πηγῶν, τῆς διαιρέσεως τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ὠφελείας αὐτῆς.

Οἱ συγγραφεῖς τῆς κατηχήσεως ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν δίδωρον καθ' ἑβδομάδα διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τούτου, πρέπει νὰ δώσωσι τοιαύτην ἑκτασιν εἰς τὰ τρία μέρη αὐτῆς, ὥστε νὰ καθίσταται δυνατὴ ἐντὸς τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἡ διδασκαλία καὶ τῶν τριῶν τούτων μερῶν.

Δ.

Περὶ τῆς οἰκονομίας τῆς ὕλης τῆς ἠθικῆς διὰ τὴν Γ' Γυμνασίον.

Ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ ὡς τοιαύτη πρέπει βεβαίως νὰ

ἔχη ὡς πηγὰς καὶ στηρίζεται ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερῶς Παραδόσεως, δύναται ὅμως νὰ παραλομβῶνη καὶ ἐκ τῆς φιλοσοφικῆς ἠθικῆς ἐπιχειρήματα λογικά, δι' ὧν νὰ στηρίξῃ καὶ ἀποδεικνύῃ καὶ λογικῶς τὰς ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερῶς Παραδόσεως στηριζομένας ἠθικὰς ιδέας. Οὕτω, χωρὶς νὰ παραβλάπτηται τὸ περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, στηρίζεται τοῦτο καὶ ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων καὶ καθίσταται παραδεκτὸν οὐ μόνον παρὰ τῶν ἐχόντων ἀνεπτυγμένον καὶ σταθερὸν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν μὴ ἐχόντων τριούτο. Πάντες δὲ οἱ μαθηταί, ὡς γνωστόν, δὲν ἔχουσιν ἀνεπτυγμένον καὶ σταθερὸν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα. Διὰ τοῦτο οἱ συγγραφεῖς τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς πρέπει ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν διαφορῶν ἠθικῶν ιδεῶν, τῶν ἀπορροεῶσιν ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἱερῶς παραδόσεως, νὰ προσπαθῶσι νὰ στηρίξωσιν αὐτάς καὶ ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων ἀντλουμένων ἐκ τῆς φιλοσοφικῆς ἠθικῆς, καὶ νὰ παραθέτωσι χωρὶς οὐ μόνον ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἱερῶς παραδόσεως, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων συγγραφέων ὡς καὶ σύντομά τινα καὶ ἐπιτυχῆ παραδείγματα ἐκ τῆς ἐκκλ. ἱστορίας καὶ τῆς ἱστορίας καθόλου, δι' ὧν ἀναμφίβολως κατανοοῦνται κάλλιον καὶ ἐμπεδοῦνται σταθερώτερον αἱ ἠθικαὶ διδασκαλίαι.

Ἐν τῇ χριστιανικῇ ἠθικῇ ζητήματα τινα ἰδιαζούσης σπουδαιότητος, ἅτινα συνήθως ἐν τοῖς ἐν χρήσει διδακτικοῖς βιβλίοις τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ἀναπτύσσονται συντομοτάτα ἢ καὶ παραλείπονται, πρέπει νὰ ἀναπτύσσωνται ἐκτενεστέρον (περὶ χαρακτῆρος καὶ διαμορφώσεως αὐτοῦ, περὶ ἐργασίας, ἐπαγγέλματος, χαρτοπαιξίας, θεάτρου, φιλαλληθείας, κολακείας, ψεύδους, φιλαλληλίας, εὐεργεσίας, εὐγνωμοσύνης, αὐτοθυσίας, πολέμου, πολιτείας ὡς κοινωνίας δικαίου καὶ πολιτισμοῦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κομμουνισμὸν κλπ.).

Ἐπειδὴ τέλος ἡ φιλοσοφικὴ ἠθικὴ δὲν διδάσκεται ἐν τῷ Γυμνασίῳ, ἡ δὲ γνώσις τῶν διαφορῶν ἠθικῶν συστημάτων τῶν στηριζομένων ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ἐκδοχῆς τοῦ ἀγαθοῦ (ἠδονισμὸς, ἐγωϊσμὸς, κοινωνισμὸς, εὐδαιμονισμὸς, ἀτομισμὸς κλπ.) εἶνε ἀναγκαία παντὶ ἀνεπτυγμένῳ ἀνθρώπῳ, πρέπει ἐν τῇ χριστιανικῇ ἠθικῇ νὰ ἀναπτύσσωνται συντομοτάτα, ἐνεκα τοῦ περιορισμένου χρόνου, ταῦτα, οὕτως ὥστε οἱ μαθηταί νὰ γνωρίζωσιν ὅτι ἐκτὸς τῆς Χριστιανικῆς περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἐκδοχῆς ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι τοιαῦτα.

Ε'.

Περὶ οἰκονομίας τῆς ὕλης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας διὰ τὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου.

Οἱ συγγραφεῖς τῆς Ἐκκλῆσ. Ἱστορίας ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν εὐρύτητα τοῦ περιεχομένου τοῦ μαθήματος τούτου καὶ τὸ μόνωρον τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ πρέπει μετὰ προσοχῆς καὶ περισκέψεως νὰ προβαίνωσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐκτίθενται δευτερεύοντα ζητήματα καὶ παραλείπονται πρωτεύοντα, ἐν τῇ ἀναπτύξει δὲ τῶν ζητημάτων τούτων ἀποβλέποντες εἰς τὸν σκοπὸν τῆς διδασκαλίας τῆς ἐκκλῆσ. ἱστορίας ἐν τῷ σχολείῳ νὰ ἐκθέτωσιν εὐρύτερον τὰ ζητήματα τὰ συντείνοντα τὰ μάλιστα εἰς τὸν σκοπὸν τούτον καὶ συντομοτέρον τὰ λοιπὰ (οὕτω π.χ. ἐκ τῶν αἰρέσεων πρέπει νὰ ἀναφέρονται αἱ κυριώτεραι καὶ αὐτὰ συντομοτάτα, ἐκ τῶν

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἑβδομα- ρομηνία	Κυριακαὶ Ἐθαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑβδομα- ρομηνία	Ἔχρη
ΑΠΡΙΛΙΟΣ	7 Κυρ. Γ' Νηστειῶν (Σταυροπηρ.)	Κυρ Γ' Νηστειῶν	ΓΑ	γ'
	14 > Δ' Νηστειῶν	> Δ' Νηστειῶν	Α	δ'
	21 > Ε' Νηστειῶν	> Ε' Νηστειῶν	Β'	πλ. α'
	28 > Βαΐων	> Βαΐων	---	---

πατέρων καὶ διδασκάλων οἱ διαπρεπέστεροι. ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν πατέρων τὰ κυριώτερα, τὰ τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἐκτίθενται πολὺ πλατύτερον τῶν τῆς δυτικῆς καὶ διαμαρτυρομένης κτλ.).

Τὰ ἱστορικὰ ἐκεῖνα γεγονότα, ἐν οἷς ἐμφαίνεται ἡ ἠθικὴ καὶ ἀναμορφωτικὴ δύναμις τοῦ χριστιανισμοῦ πρέπει νὰ ἐξαιρῶνται ἰδιαζόντως (σταθερότης τῶν Χριστιανῶν ἐν τοῖς διωγμοῖς, ἡ διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπελθοῦσα μεταβολὴ τῶν ἠθῶν, ἡ δι' αὐτοῦ μόρφωσις χαρακτῆρων: Βασίλειος, Χρυσόστομος κ.τ.λ.), ἡ χριστιανικὴ φιλανθρωπία καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα κ.τ.λ.

Τῶν πολιτικῶν γεγονότων τῶν συνδεομένων πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν πρέπει νὰ γίνεται συντομωτάτη μνεία καὶ οὐχὶ λεπτομερῆς ἐκθεσις, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν.

Ἡ ἐκθεσις τῶν ἱστορικῶν γεγονότων πρέπει νὰ γίνεται ἀντικειμενικῶς ἀποφραγεμένης πάσης περὶ αὐτῶν κρίσεως καὶ χαρακτηρισμοῦ, οὕτως ὥστε οἱ μαθηταὶ τῆ βοήθειᾳ τοῦ διδασκάλου νὰ δύνανται ἀνεπηρέαστως νὰ κρίνωσι καὶ χαρακτηρίσωσι αὐτὰ.

Καλὸν θὰ ἦτο ἐὰν ἐγίνοντο τοῦλάχιστον ἐνιαχοῦ παραπομπαὶ εἰς τὰς πρῶτας πηγὰς καὶ ἀνεφέροντο τὰ σπουδαιότατα βοηθήματα.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 11 Φεβρουαρίου 1929

[Ἐφημ. Κυβ. 16 Φεβρ. 1929 ἀρ. 17]

ΕΧΕΙ ΤΟΠΟΝ ΤΟ ΑΣΕΜΝΟΝ ΕΝΤΥΠΟΝ ΕΝ ΑΡΓΙΑ:

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΑΣΕΜΝΑ ΒΙΒΛΙΑ - ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ ΕΙΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΔΕΜΑΤΑ - ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

[Γράμματα ἐξ Ἀγγλίας]

Καὶ ἄλλοτε μοι ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ὀμιλήσω ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησίας» περὶ τοῦ περιφήμου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας Sir William Johnson Hicks. Τότε παρουσίασα αὐτὸν ὡς τὸν σημαντικώτερον ἐκπρόσωπον τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐν τῇ ἀναθεωρήσει τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πολεμιστὴς, ἀλλὰ καὶ εὐσεβὴς τὰ μάλιστα Ὑπουργὸς εἶχε τότε ἀναλάβῃ μὲ ὄλην τὴν δραστηριότητα, ἡ ὁποία τὸν διακρίνει, τὸν κατὰ τῆς ἀναθεωρήσεως ἀγῶνα. Ὁμίλησεν ἐπανειλημμένως εἰς συγκεντρώσεις, ἔδωκε συνεντεύξεις εἰς τὸν τύπον, ἔγραψεν ὀγκώδη τόμον, ἐρρητέρειυσεν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, ἠγωνίσθη τέλος ὀλοφύχως καὶ ἐπὶ τέλος ἐκέρδισε τὴν νίκην· τὸ Βιβλίον Προσευχῶν δὲν ἀναθεωρήθη χάρις εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ὁ δαιμόνιος Ὑπουργὸς ἐρχεται πάνοπλος νὰ ἀποδείξῃ, ἐπὶ ἄλλου ἐδάφους τὴν φορὰν αὐτῆν, ὅτι ὄντως καὶ

εὐλικρινῶς ἐνδιαφέρεται διὰ τε τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν εὐεξίαν τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ. Πρὸ τριῶν περὶπου μηνῶν περιῆλθεν εἰς γνώσιν του ὅτι πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ βιβλίον ἀπαθὸν εἰς τὰ ἦθη τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ· ἐπεγράφετο ἡ «ἄβυσσος τῆς μοναξιάς.» Ἀμέσως ὁ Ὑπουργὸς διατάσσει τὴν περισυλλογὴν ὄλων τῶν ἀντιτύπων, τὰ ὅποια εἶχον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης ἐκδοθῆ, καὶ τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὰ Ἀγγλικά δικαστήρια, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον ἐνώπιον τοῦ πελέκους τῆς εὐθύτητος. Ἡ συγγραφεὺς κατέφυγεν εἰς δικηγόρους, παρουσιάσθη δὲ καὶ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν δίκην. Ἡθέλησε νὰ δικαιολογηθῆ, ἐξήγησε τὴν ἐπιείκειαν τῶν δικαστῶν· πλὴν εἰς μάτην· τὸ βιβλίον κατεδικάσθη ὡς μὴ συνάδον μὲ τὰ ἦθη τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας, ἀπηγορεύθη αὐστηρότατα ἡ κυκλοφορία του καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸ πῦρ τὰ ἐκδοθέντα ἀντίτυπα. Πρὸ δύο περὶπου ἑβδομάδων ὁ ἀεικίνητος ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Σεκρετάριος ἐμυρίσθη κατὰ παραπλήσιον. Καὶ τὴν φορὰν αὐτῆν ἐπρόκειτο περὶ ἔργου ἀνήκοντος εἰς συγγραφέα ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς φύλου. Αὐθῶρε τηλεφωνεῖ τὸν κ. Εἰσαγγελέα, περὶ μέσας νύκτας, καὶ διατάσσει τὴν παραπομπὴν εἰς δίκην συγγράμματος καὶ συγγραφέως, ἵνα ἀποφασισθῆ ἀπὸ τὸ δικαστήριον κατὰ πόσον θὰ ἔδει νὰ κυκλοφορήσῃ βιβλίον συντελοῦν εἰς τὴν χαλάρωσιν τῶν αὐστηρῶν ἠθῶν τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας καὶ οἰκογενείας. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ πάλιν ἡ ὀξύδερκεια τοῦ Ὑπουργοῦ δὲν ἠστόχησε· διότι ὄντως τὸ βιβλίον ἐθεωρήθη ἐπιλήψιμον καὶ ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία του. Ἰνὲς ἐκ τοῦ συγγραφικοῦ κόσμου ἠθέλησαν νὰ διαμαρτυρηθῶν· ἀποτελεῖ εἶπον «ἡ ἐπέμβασις αὕτη τοῦ Ὑπουργοῦ κατὰβλησιν τῆς συγγραφικῆς ἐλευθερίας· δὲν εἶναι δυνατὸν τοιοῦτοτρόπως νὰ ἐνθαυρνοῦν οἱ νέοι συγγραφεῖς». Ὁ Ὑπουργὸς ὁμως τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπῆρξεν ἀμελικτος: «Δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν, εἶπεν, εἰς τὸν κάθε φαντασιώδη γραφίαν νὰ ἀσκήσῃ τὴν πέννα του εἰς βάρος τῆς ἠθικῆς τοῦ λαοῦ· ἔχομεν εὐθύνην διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας καὶ ἐννοοῦμεν νὰ προστατεύσωμεν αὐτήν. Κανείς, εἶπε, συγγραφεὺς ἔχων ὑγιᾶ ἀντίληψιν τῆς ἀποστολῆς του καὶ σεβόμενος ἑαυτόν, δὲν δύναται νὰ διακρωνῆσῃ μαζί μου ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου.» Καὶ πράγματι ἡ μέγιστη πλειονότης τοῦ διανοουμένου καὶ συγγράφοντος κόσμου, προεξάρχοντος τοῦ διασήμου Bernard Shaw, ἐπεδοκίμασαν τὴν ἐνέργειαν τοῦ μεγάλου τούτου πατριῶτου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ὁμοφώνως ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν εἶναι ἀξίος τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως ἐκεῖνος, ὅστις ἀποπειράται διὰ τῆς γραφίδος του νὰ ἀνηθικοποιήσῃ τὸν λαόν.

Ἄλλ' ἡ Ἀγγλία ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι χώραι τοῦ Π. καὶ Ν. Κόσμου διέρχεται κρίσιν μεταπολεμικὴν ὅπως ἀλλαχοῦ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐδῶ ὑπάρχει τάσις πρὸς ἐκclusion τῶν ἠθῶν καὶ ἄλλως καὶ δὴ διὰ τῆς οὕτω καλουμένης «πορογραφικῆς φιλολογίας». Πρὸς τοῦ-

τοίς, ἡ Ἀγγλικὴ νεολαία μὴ εὐρίσκουσα φιλολογίαν καθηδύνουσαν τὰς αἰσθήσεις ἐν τῇ ἑαυτῆς πατρίδι, ἀπετάνθη εἰς τὴν πέραν τῆς Μάγχης χώραν, ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς ὁποίας συγγράφονται τὰ τερατουργήματα, τὰ ὅποια ἐξαπολύονται πρὸς ἀπάσας τὰς διευθύνσεις ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ἄλλ' εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἔχι μόνον οἱ περίφημοι ἀρμόδιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ τοιοῦτοι, ἐφόσον ὑπηρετοῦν καὶ ὀπουδῆποτε τῆς Ἀγγλίας ὑπηρετοῦν ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἔχουν τὴν συναίσθησιν ὅτι εἶναι φρουροὶ τῆς τιμῆς τῆς Ἀγγλικῆς Ἐπικρατείας καὶ τῆς υγιείας, σωματικῆς καὶ ψυχικῆς, τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ. Οἱ ὑπάλληλοι ἔθεν τοῦ κεντρικοῦ Ταχυδρομείου ἤρχισαν νὰ ὑποπεύωνται προκειμένου περὶ τοῦ ἔγκου καὶ τοῦ τύπου τῆς προσελεύσεως ὀρισμένων ταχυδρομικῶν δεμάτων καὶ ἀννῆχθησαν εἰς τὸν Γενικὸν διευθυντὴν τῶν Ταχυδρομείων καὶ οὗτος ποῦ ἄλλοῦ παρὰ εἰς τὸν περίφημον Sir William. Κατὰ διαταγὴν του τὰ δέματα ἀνοίγονται παρουσίᾳ τῶν ἐνδιαφερομένων, τὸ λαθρεμπόριον τῶν ἀνηθικῶν βιβλίων ἀποκαλύπτεται καὶ παραπέμπεται μετὰ τῶν παραληπτῶν αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς Ἀγγλικῆς δικαιοσύνης. Ἡ διαπόμπεισις, τῆς ὁποίας γίνονται ἀντικείμενον οἱ παραληπταὶ εἶναι ἔχι καὶ πολὺ εὐχάριστος· καὶ διδουν ὑπόσχεσιν τὰ ἄτακτα παιδία ὅτι δὲν θὰ ἀπασχολήσουν ἐκ νέου τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ταχυδρομείου καὶ τὴν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος των. Ὅτι δὲ τοιαύτην ὑπόσχεσιν ἔδωκαν. οἱ ὀλίγοι νέοι καὶ νεάνιδες, τῶν ὁποίων τὰ δέματα εἶχον τὴν ὡς ἄνω τύχην, τὸ ἐδήλωσεν ἐπισήμως ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν εἰς τὸ «Συμβούλιον τῶν δημοσίων ἠθῶν τοῦ Λονδίνου» τὸ ὅποτον παρουσιάσθη ἐνώπιον αὐτοῦ πρὸ ἐβδομάδος, ἵνα τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὰ δραστηκὰ μέτρα, ἅτινα λαμβάνει διὰ τὰ ἠθῆ τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ συνεχίσῃ ἀκαμάτως τὸν ἐν ἀνέλαθε «μέγαν πατριωτικὸν ἀγῶνα». Ὁ Ὑπουργὸς εἶπεν ὅτι δὲν δύναται παρὰ νὰ χάμῃ ἔκκλησιν εἰς τοὺς συγγραφεῖς καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ, ἐν ὀνόματι τῆς ἠθικῆς εὐεξίας καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ, ὅπως ὡσι προσεκτικοὶ εἰς τὰ γραφόμενά των καὶ φροντίζουσι νὰ μὴ υπερβαίνουσι τὰ ἔρια τῆς ἠθικῆς εὐκοσμίας καὶ ἀσθηρότητος.

Σχεδὸν ὀλόκληρος ὁ Τύπος, ἡμερήσιος καὶ περιοδικός, πρωτοστανοῦντος, εἰκότως, τοῦ ἠθικοθρησκευτικοῦ τοιοῦτου ἐπικροτεῖ εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν λαμβανόμενα μέτρα καὶ προτρέπει τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν ὅπως καὶ αὐτό, ὡς ὁ σπουδαιότερος παράγων ἐν τῇ ζητήματι, ὑποδοχῆσθῃ τὰς κυβερνητικὰς προσπάθειάς μὴ ἀξιούσιν προσοχῆς καὶ μὴ παρέχουν τὸ χρῆμά του πρὸς ἀγορὰν βιβλίων ψυχροφθῶρων.

Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰ αἰσχροτάτα ἐκεῖνα βιβλία καὶ περιοδικά, τὰ ὅποια εἰκονογραφημένα με κοινὴν ἀναίσχυντίαν ἐκτίθενται εἰς τὰς προθήκας καὶ τὰ περίπτερα ἀρκετῶν πόλεων—

νομα καὶ μὴ χωρὶς— τῆς σημερινῆς Εὐρώπης; Ὁ ἐρωτήσῃ ἴσως ὁ ἀναγινώσκων τὰ ὡς ἄνω ἐν Ἀγγλίᾳ χώραν λαμβάνοντα. Καὶ ἀπαντῶμεν: ἐμφαντικῶς ἔχι δημοσίᾳ! Δ.λ.δ. νὰ ἐξηγοῦμεθα: Ἀπὸ τὸν θόρυβον ποῦ ἠγέρθη πρὸ τινος μετὰ τὰς τολμηρὰς ἐνεργείας τοῦ Ὑπουργοῦ Sir William ἐγνώσθη, ὅτι ὑπάρχουν περίπτερα ἰδίως, τὰ ὅποια λάθρα τροφοδοτοῦν τοὺς πελάτας των δι' αἰσχροῦς φιλολογίας κυρίως ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἐλεπούσης τὸ φῶς καὶ ἐκεῖθεν μυστικῶ τῷ τρόπῳ ἐνταῦθα ἀποστελλομένης.

Ἄλλ' εἰς περίπτερα καὶ βιβλιοπωλεῖα γνωστὰ τοῖς πᾶσι καὶ περιέχοντα ἔργα φιλολογικὰ καὶ βιβλία φύσεως ἁλλοίας, οὐδεὶς, οὐδέποτε θὰ ἴδῃ ἐντυπα οἷα τὰ ὡς ἄνω χαρακτηρισθέντα. Ἐν Ἀγγλίᾳ γενικῶς τὰ ἠθῆ, ὡς ἐπιμαρτυρεῖται καὶ ὑπὸ παντὸς ἀμερολήπτου ἐπισκέπτου καὶ μελετητοῦ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἴστανται εἰς ἐπίπεδον ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἀνώτερον τοῦ τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Εἰς τοῦτο θεδαίως συντελεῖ ἡ θρησκεία, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀγγλοὶ, παρὰ τὰς δογματικὰς αὐτῶν διαφορὰς, προσπαθοῦν νὰ τὴν ζοῦν νὰ τὴν κάμνουν ἔκφρασιν τῆς καθημερινῆς ζωῆς των, ἀλλὰ συντελεῖ καὶ ὁ Τύπος τῆς Ἀγγλίας, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ σέδηται πᾶσαν παράδοσιν καὶ ἐν γένει νὰ εἶνε τύπος υγιῆς.

Λονδίνον, 18 Μαρτίου 1929

Ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

(Δι' κυριώτερας ἑορταί τῆς ἑβδομάδος)

ΜΑΡΤΙΟΣ

Τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας ὁρίσθη νὰ ἑορτάζεται ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως μετὰ τὴν ὀριστικὴν νίκην τῆς πρὸς τὰς ἱεράς εἰκόνας τιμῆς κατὰ τῆς εἰκονομαχίας, μακαρίζονται δὲ πάντες οἱ ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς πίστεως ἀγωνισθέντες ἐκ τε τῶν ἱεραρχῶν καὶ τῶν αὐσεβῶν αὐτοκρατόρων.

25 Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐθαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἱστορούμενον γεγονός τῆς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου Γαβριὴλ κατὰ θεῖαν ἐπιταγὴν ἐξαγγελίας εἰς τὴν παρθένον περὶ τῆς ἐξ αὐτῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ κατ' ἐπέλευσιν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἐπ' αὐτὴν εἰς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τῆς ἁμαρτίας εἰς τὴν ἐλευθερίαν (α', 26-38). Ἡ βαθεῖα ἀρχαυότης τῆς ἑορτῆς ἀμφισβητεῖται, διότι οἱ εἰς αὐτὴν λόγοι τῶν Γρηγορίου Νεοκαισαρείας, Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας, Ἰωάννου τοῦ Νηυσσοτόμου καὶ τοῦ Πρόβλου Κων/πόλεως θεωροῦνται ὑπὸ πολλῶν ὄχι γνήσιοι. Οὕτω οἱ πλείονες ἀποκλίνουσιν ὑπὲρ τῆς μεταγενεστέρας αὐτῆς συστάσεως, μετὰ τὸν δ' αἰ., ἢ τοῦλάχιστον, περὶ τὰ τέλη αὐτοῦ, καθ' ὅσον μόνον ἐκτοτε ἠρξάτο ὁ ἑορτασμός τῆς ἑορτῆς τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Κυρίου, πρὸς ἣν ἦτο συνημμένη ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ. Κατὰ παλαιότατον ἐν Ρωσίᾳ ἔθιμον, τὴν ἡμέραν ταύτην ἀφίνονται ἐλεύθερα τὰ ἐν τοῖς κλωβοῖς πτηνά, διότι εἰς αὐτὴν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἐλευθερία. Δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἑλληνας ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ κατέστη καὶ Ἐθνικὴ

ἐορτὴ ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἠυλόγησε τὴν σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως, δι' ἣς καταλυθεῖσθαι τῆς ὑπὸ τοῖς Τούρκοις δουλείας ἀνεκτίθη ἡ ἐλευθερία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ ἀνεβίωσεν τοῦτο ὡς ὁ φοῖνιξ εἰς παλιγγενεσίαν.

Τῇ βῆ *Κυριακῇ τῶν νηστειῶν* ἐορτάζεται ἡ μνήμη ἑνὸς τῶν μεγάλων ὑπερμάχων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, σπουδαίως δρᾶσαντος κατὰ τοῦ αἰρεσιάρχου δυτικοῦ μοναχοῦ Βαρθαίμου καὶ τῶν ὁπαδῶν του καὶ ὑπεραμυνθέντος τῶν ἀγιορειτῶν ἡσυχαστῶν ἐν ταῖς ἡσυχαστικαῖς ἔρισι τοῦ ἰδ' αἰῶνος.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Χοροί.

Αἱ ἡμέραι τῶν ἀπόκρεω ἀπεδείχθησαν τόσον ἀνεπαρκεῖς πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς χορευτικῆς ματίας καὶ τῆς φιλανθρωπικῆς ἀπληστίας τῶν σπευδόντων νὰ προλάβωσι τὴν εἴσοδον τῆς Μεγάλης Τεσσαροκοστῆς ἀνθρώπων, ὥστε ὅσοι δὲν εἶδον τότε νύκτας διαθεσίμους, ἀναγκάζονται μὲ βαθεῖαν τῶν πάντως θλίψιν νὰ χορεύσωσι κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νηστείας. Αὐτὰ, τοῦλάχιστον, ἀναγινώσκωμιν εἰς τὰς ἐφημερίδας, προαναγγελίας δὴλα δὴ χορῶν φιλανθρωπικῶν εἰς αὐτὰ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος τὰ πρόθυρα. Διότι, ἐφ' ὅσου οἱ ἄνθρωποι πρόκειται νὰ συνδράμουν τὴν δυστυχίαν τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, πότε ἄλλοτε νὰ χορεύσωσιν, ἀφ' οὗ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνακουφισθῇ ἡ ἀνέχεια καὶ νὰ ἀπομαχθῶσι τὰ δάκρυα τῶν θλιβομένων καὶ δυστυχούντων εἰ μὴ διὰ τῆς κραιπαλώσεως εὐθυμίας τῶν εὐτυχῶν; Μακάριος ὄντως ὁ λαός, ὁ ὁποῖος καὶ κατ' αὐτὴν τὴν Τεσσαροκοστὴν χορεύει διὰ νὰ εὐεργετῇ, καὶ ἔτι εὐτυχέστεροι οἱ ἀπόκληροι τῆς τύχης, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὰς χορευτικὰς ἀκόμη νύκτας δέχονται οἱ πλούσιοι ἀδελφοί των νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ νὰ κοπιάζωσιν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ὑπάρχη δυστυχία καὶ στεναγμός εἰς τὸν ἄθλιον τοῦτον κόσμον.

Τὰ ὀλέθρια αὐτοκέφαλα.

Ἐο «Πάνταινος», τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, χαρακτηρίζων τὰς ὑπὸ τοῦ διαβόητου Βησσαρίωνος Τζοβάνη καὶ τοῦ ἐπισκόπου Βίκτωρος ἐν Ἀλβανίᾳ χειροτονίας ὡς διακωμῶδησιν τοῦ μυστηρίου καὶ τοῦ ἀξιώματος τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ μὴ διαφερούσας κατ' οὐσίαν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου των προκατόχου Φανώλη γενομένου πρὸς τὴν θρησκείαν ἐμπαιγμοῦ, λέγει ὅτι τοιαύτης οἰκτρότητος προηγούμενον φυσικὸν ἦτο νὰ καταστήσῃ ὑποπτον εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὴν περὶ τὸ αὐτοκέφαλον κίνησιν. Ἡ ἐπιφυλακτικότης αὕτη τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐδικαιώθη διὰ τῶν ἐν Τιράνοις ἀνοσιουργη-

θέντων. «Διότι—ἐπιλέγει ὁ «Πάνταινος»—εἶνε πρόδηλον ὅτι ὅπου Φανώλαι καὶ Τζοβάνηδες καὶ Ἄγαθάγγελοι καὶ Εὐθύμιοι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πολιτικῆς παρουσιάζονται μὲ τὴν εὐκολίαν θεατρίνου ἐμπαίζοντες τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἐκεῖ χειραφέτησι καὶ αὐτοκέφαλα ἰσοδυναμοῦν πρὸς ὀλεθρον τῆς Ὀρθοδοξίας...».

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μερισμοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας ἐν τῷ ἐπίσημῳ αὐτῆς ὄργανῳ εὐχεται νὰ ἀποδεχθῇ ὅτι ἡ ἐν Σερβίᾳ ἀγιοπάτη Ἐκκλησία εἶνε ἀμέτοχος τῶν εὐθυνῶν τοῦ ἐν Τιράνοις περὶ τὸ αὐτοκέφαλον ἐμπαιγμοῦ. «Ὅταν μόνον οἱ Ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου κακοποιῶσι τὴν Ἐκκλησίαν—γράφει ὁ «Πάνταινος»—τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ παράδοξον διότι ὁ κόσμος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ κόσμου κινοῦνται καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ πονηρίᾳ. Ὅταν ὅμως καὶ οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἐν τῇ κοινωσίᾳ τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ διατελοῦντες μεγαλύνουσιν ἐπ' ἀλλήλους πτερισμόν, τότε ἔχομεν ἐν ἐφαρμογῇ τὸ τοῦ Κυρίου: «Πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς ἐρημοῦται».

Ἰοχ.

Ἐο πρότριτα τελευτήσας γάλλος στρατάρχης δὲν ἦτο μόνον μέγας στρατιωτικὸς καὶ μεγάλῳψυχος ἄνθρωπος ἀλλ' ἦτο πρὸ παντὸς πιστὸς χριστιανός, καὶ διὰ τοῦτο, πρὶν ἀποθάνῃ, ἐζήτησε νὰ μεταλάβῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἐν ἐποχῇ, ἣς προέχον γνώρισμα φέρεται ἡ θρησκευτικὴ ἀπιστία, εἶνε ἀξιοπαρατήρητον ὅτι τὸ μέγιστον τοῦ μεγίστου τῆς ἐποχῆς κατορθώματος εἶνε ἔργον τῶν ἀνθρώπων τῆς πίστεως. Πρὸ τοῦ πολέμου τὸ γαλλικὸν ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν ἐφέρετο διευθυνόμενον ὑπὸ ἀθρήσκων στρατιωτικῶν, δι' οὓς καὶ μόνους ἦσαν προωρισμένοι αἱ ἀνώταται θέσεις. Ὅταν ἐκηρύθη ὁ πόλεμος, αἱ ἀποτυχίαι—πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων—ἀπεδείχθησαν μοιραῖα σφάλματα τῶν ἀθρήσκων στρατηγῶν, ἡ χώρα δ' ἐσώθη μόνον ὅταν ἀνέλαβον τὰ ἥνια τοῦ πολέμου οἱ θρησκεύοντες στρατιωτικοί, ἐν οἷς ὁ Foch διεκρίνετο ὑπὲρ πάντας. Ὅχι διότι ἡγάπα τὸν πόλεμον—εἶνε γνωστὴ ἡ φειδῶ του διὰ τὸ ἀνθρώπινον αἷμα—ἀλλὰ διότι ἐνεψυχοῦτο ὑπὸ ἰδεωδῶν, τὰ ὅποια ζωογονοῦν μόνον τὰς πιστευσάσας ψυχάς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὡς ἐγκαίρως ἐδηλώθη, συμφώνως πρὸς τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθ' ἣν ὁσάκις ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγ. Γεωργίου συμπέπτει πρὸ τοῦ Πάσχα μετατίθεται αὕτη εἰς τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα—ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὰ ἱερά ἔξματα τῆς ἐορτῆς εἶναι ἀναστάσιμα—καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἀποφάσει τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγ. Γεωργίου θὰ τελεσθῇ τῇ Δευτέρᾳ τοῦ Πάσχα.

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην.

Ἀπαντήσαν τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας εἰς τὸ ἔγγραφο τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου περὶ συγκλήσεως τῆς

Ἰσραχίας, παρεκάλεσεν ὅπως ἀναβληθῆ αὐτὴ εἰς εὐθειώτερον χρόνον. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως προσέλθῃ εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ δι' Ἐπιτροπῆς ἐκ Συνοδικῶν πρὸ τῆς λήψεως ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἐπομένως ἀνέβαλε πρὸς τὸ παρὸν τὴν σύγκλησιν τῆς Ἰσραχίας.

— Κατὰ τὸ παρελθὸν Σάββατον συνεκροτήθη ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ, ἡ γενικὴ Συνέλευσις τῶν Δ. Συμβουλίων τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Ὁ Ταμίας τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου κ. Δ. Γιαλούρης ἀνεκοίνωσε τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου, ὃ δὲ Γραμματεὺς κ. Λσοντόπουλος τὸν ἀπαλογοισμὸν τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων. Ἀμφότεροι οἱ ἀπολογοισμοὶ θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ». Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ἠγαράσθη τὰ Δ. Συμβούλια τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων καὶ προσέτρεψεν αὐτὰ ὅπως μετὰ ζήλου συνεχίσωσι τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας.

— Ὁ Παν. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διὰ νεωτέρου γράμματος πρὸς τὸν Μακ. Πρόεδρον τῆς Ἱ. Συνόδου ἀνήγγειλε τὰ συνεχιζόμενα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλβανίας ἔκτροπα, πρὸς τοὺς ἄλλοις δὲ οὗ ὃ Ἐπίσκοπος Συνάδων Ἰερῶν μὴ ἀναγνωρίζων τὸ ἀντικανονικὸν καθιστῶς περιορίσθη εἰς τινα μονήν. Τὸ Πατριαρχεῖον ἠναγκάσθη γὰ καθαιρέσει καὶ τὸν ἐκ τῶν προτερογατῶν τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ἐκκλησιαστικῶν ἐκτροπῶν ἱερεῖα Βασίλειον («Ἄτ Μπασίλ»).

— Οἱ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες ἐξ Ἀλβανίας ὁρθόδοξοι συνεκρότησαν κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν συλλαλητήριον, καθ' ὃ διαμαρτυρηθέντες κατὰ τῶν ἀντικανονικῶν πράξεων τῶν καθηρημένων στασιαστῶν κληρικῶν συνέταξαν ψήφισμα ὅπερ ἐπέδωκαν εἰς τὸν Μακ. Πρόεδρον τῆς Ἱερῶν Συνόδου καὶ εἰς τοὺς Πρεσβυτάς τῶν ξένων Δυνάμεων.

— Ἐκτελῶν ἐντολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετέβη εἰς Ἅγιον Ὅρος ὃ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών κ. Κωνσταντίνος, ἀδεία τῆς Ἱ. Συνόδου.

— Ἐπὶ τῇ ἐπικαιρένῃ συνελύσει τῆς Ἱερῶν Συνόδου τῆς Ἰσραχίας ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως εὐθρονηθῆ καὶ διαρρυθμισθῆ καταλλήλως ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων. Ἠρξάντο δὲ ἤδη αἱ σχετικαὶ ἐργασίαι.

— Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα καταρτίσασα ἤδη τὸ σχέδιον τῆς συμβάσεως περὶ τῆς διοικήσεως καὶ ρευστοποιήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων ὑποβάλλει ταῦτα εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος.

— Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπεφασίσθη ὅπως συστηθῆ δι' Ἐγκυκλίου ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ ἐκδομένη λαμπρὰ συλλογὴ ὁμιλιῶν εἰς τὰς Ἀποστολικὰς καὶ τὰς Ἐθαγγελικὰς περιχοπὰς. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνέστησε ἤδη αὐτὴν δι' Ἐγκυκλίου.

— Ἐνεκα τῶν πλήθους τῶν συρρέοντων ἀκροατῶν εἰς τὰς ἑβδομαδιαίας θερησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς διδασκαλίας τοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ πρὸς τὰ μέλη τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ὀρθοδόξων Ἀθηνῶν ἐν τῇ αἴθουσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὤρισθη ὅπως αὐταὶ γίνονται

εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ 2ου Δημοτικοῦ Σχολείου Ἀθηνῶν κειμένου παρὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν.

— Ἀνεκαλύφθησαν τὸ παρελθὸν Σάββατον καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἅπαντα σχεδὸν τὰ πρὸ ἡμερῶν κλαπέντα ἐκ τοῦ ναοῦ κειμήλια καὶ λοιπὰ ἀφιερῶματα εἰς δύο δέματα, ριφθέντα εἰς τὰς ὁδοὺς ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων. Τὸ πρῶτον δέμα περιεῖχε τὰ δύο χρυσᾶ ἑξαπτέρυγα καὶ διάφορα μικρὰ ἀναθήματα. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ δέματι εὐρέθησαν τὰ ἐξῆς εἶδη προσερχόμενα ἐκ τοῦ ἰδίου ναοῦ 1) δύο βάσεις ἐπηργυρωμένοι μεγάλων φανῶν, 2) μία βᾶσις ἐπίσης ἐπηργυρωμένη τοῦ δυσκοπιτηρίου, 3) 9 πλαίσια τῶν φανῶν φέροντα εἰς τὸ ἄνω μέρος μικρὸν ἄγγελον, 4) εἰς Σαυρὸς τοῦ ἀέρος χρυσοκέντητος, 5) ὃ Σταυρὸς τῆς εὐλογίας κατεστραμμένος, 6) μία οὐρὰ φανοῦ ἀργυρᾶ, 7) μία λαβὶς ἀργυρᾶ φέρουσα τὰ ψηφία Ν. Δ. Χ., 8) μία λόγχη ἀργυρᾶ κατεστραμμένη, 9) 8 μικραὶ ἐπίχρῃσοι μπάλαι τοῦ Ἐθαγγελίου, 10) μία κολώνα δυσκοπιτηρίου, 11) μία φούντα ἐπιγονατίου καὶ 12) διάφορα ἐξαρτήματα καὶ ἀφιερῶματα ἀργυρᾶ. Καταβάλλονται ἐνέργειαι ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων καὶ τῶν δύο ἀστυνομῶν πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν δραστῶν τῆς ἱεροσυλίας.

— Αἱ ἐνέργειαι πρὸς ἔναρξιν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τοῦ πολιούχου τῆς Λακεδαίμονος Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νίκωνος τοῦ «Μετανοεῖτε» κατ' εἰδήσεις ἐκ Σπάρτης προχωροῦσι κανονικῶς καὶ μετὰ μεγίστης δραστηριότητος. Ἐλπίζεται ὅτι μέχρι τοῦ Πάσχα τὰ πάντα θὰ εἶναι ἀπολύτως ἔτοιμα ὥστε τὴν ὀρισθεῖσαν Πέμπτην τῆς διακαινησίμου ἑβδομάδος νὰ γίνῃ ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ πρῆτα ἔργαζονται ὅπως ἡ μελετηθεῖσα κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἡμέραν ἱερὰ ἐκδρομὴ εἰς Σπάρτην εἶναι ἀνταξία τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος.

— Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρῦσανθος Γεωργαντῆς ἰδρυτῆς καὶ ἰδιοκτῆτης τῆς ἐν Πλωμαρίῳ Ἱερῶν Μονῆς τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐδωρήσατο δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 339 τῆς 15ης Μαΐου 1927 δωρητηρίου συμβολαίου τὴν ὑψηλὴν κυριότητα τῆς Μονῆς ταύτης μετὰ τῶν ἐν τῇ πράξει ἀναφερομένων κινήτων καὶ ἀκινήτων ἀνερχομένων εἰς τὸ ποσὸν τῶν 400,000 δραχ. εἰς τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον κρατήσας ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν ἐπικαρπὴν τῶν κτημάτων. Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος δὲ ἔτους ἰδρύσας νέαν τοιαύτην μονὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος εἰς Γαλαξείδιον στερεῖται ἤδη, διὰ νεωτέρας του πράξεως, καὶ τὴν ἐπικαρπὴν, ἣν μέχρι τοῦδε ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐκράτει. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γ. Ε. Τ. ἀπεδέχθη τὰς δωρεὰς ταύτας ἐκφράσαν τὰς εὐχαριστίας του εἰς τὸν ἐν λόγῳ κληρικόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπεφασίσθη ὅπως εἰς τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου γίνωνται δεκατρεῖς τρόφιμοι τῆς τε Κοπτικῆς καὶ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἄνεκρινώθη ἐκ Βελιγραδίου, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου, κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν αὐτῆς σύγκλησιν, θὰ ἀποδοκιμάσῃ τὴν πραξικοπηματικὴν ἀνακήρυξιν τῆς Ἀυτοκρατορίας Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τελευταίας ἐκ Σόφιας πληροφορίας, τὸ Βατικανὸν ἐδώρησεν εἰς τὸν Δῆμον Φιλιππουπόλεως τριώροφον κτίριον, τὸ ὁποῖον πρότερον ἀνήκειν εἰς τὸ ἐκεῖ κατολικὸν νοσοκομεῖον. Ἡ δωρεὰ αὐτῆς χαρακτηρίζεται ὡς ἐνδειξὶς τῆς συσφιγξέως τῶν φιλικῶν σχέσεων τοῦ Βατικανοῦ μετὰ τῆς Βουλγαρίας, ἢ ὅποια, καθ' ἃ λέγεται, φαίνεται διατεθειμένη νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸ προνομία τινα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὑπὸ τῆς «Daily Express» γραφέντων ὅτι καιρὸς εἶνε ὅπως καὶ ἡ Ἀγγλία ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῶν ἡπειρωτικῶν κρατῶν ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν ἐκλογῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, ὁ ἀγγλικὸς ὑπὲρ τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως Σύνδεσμος διεβίβασεν ἔγγραφον πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ἀποκρούσῃ τὴν πρότασιν ταύτην. Ὁ Πρωθυπουργὸς ἀπαντῶν ἐδήλωσεν ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει αἱ ἐκλογαὶ θὰ διεξαχθῶσιν ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἑορτασμοῦ τῆς χιλιετηρίδος τῆς, ἢ πόλις Meissen (ΒΔ τῆς Δρέσδης) ἀπεφάσισεν εἰς διαιώνισιν τοῦ γεγονότος νὰ ἀνεγείρῃ εἰς τιμὴν τῶν ἐν τῷ παγκοσμίῳ πολέμῳ πεσόντων πρωτοφανῆ ναόν, ἀποκλειστικῶς ἐκ πορσελάνης. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπάρχει τὸ ἀρχαιότερον τῆς Εὐρώπης ἐργοστάσιον πορσελάνης, διὰ τοῦτο δὲ καὶ μόνον ἐκεῖ καθίσταται δυνατὴ ἡ ἀνέγερσις ναοῦ ἐκ τόσοσιν πολυτίμου ὕλικου.

Ῥωσικὴ ἐφημερὶς τῆς Βαρσοβίας ἀναγράφει ὅτι ἡ ἀδελφὴ τοῦ τέως αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου Πριγκίπισσα Μπράουνσβιγ προσῆλθεν ἐκ τοῦ λουθηρανισμοῦ εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν. Εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν προσῆλθον καὶ πολλοὶ ἄλλοι γερμανοί, τούτου δ' ἕνεκα ἐν τῷ ἐν Βερολίνῳ ὀρθοδόξῳ ρωσικῷ ναῷ τελεῖται ἡ θεία λειτουργία καὶ γερμανιστί. Λίαν προσεχῶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ θὰ ὀργανωθῆ ἡ πρώτη γερμανικὴ ὀρθόδοξος ἐνορία.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀρχιμ. Μεθοδίου Κοντοστόανου, Καθηγητοῦ. Ἡ φιλία. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπέρμαχος καὶ μοναδικάτατος φίλος. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Ἀναπλάσεως». Ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Χριστιανικὴ Ἀναγέννησις» χάριν τῶν νέων. Ἐν Χαλκίδι 1929.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ Γεν. Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον θέλει ἐνεργήσῃ ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτοῦ τὴν 13ην ἱσταμένου ἡμέραν Σάββατον καὶ ὧραν 10-12 π. μ. πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως τῶν παρ' αὐτῷ εὐρίσκομένων Ἱερῶν ἀμφίων προσερχομένων ἐκ κληρονομίᾶν ἀποβιωσάντων Ἀρχιερέων. Ἀθῆναι τῇ 5ῃ Ἀπριλίου 1929. Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀγγελοκάστρῳ Ἱ. Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Αἰτωλίας, διακηρύττει ὅτι: Ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐν Γαβαλοῦ Μακρυνείας ἀγροῦ τῆς Ἱ. Μονῆς στρεμμάτων 13 καὶ τετρ. μέτρ. 12 καὶ ἀντὶ πρώτης προσφορᾶς τῶν δραχμῶν τριάκοντα τριῶν χιλιάδων συνολικῶς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Γαβαλοῦ τὴν 7ην Ἀπριλίου ἡμέρον Κυριακὴν καὶ ἀπὸ 10—12 π. μ. καὶ ταῖς ἐπομέναις δύο Κυριακαῖς ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἱ. Μονῆς, καὶ Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας. Οἱ σχετικοὶ ὅροι εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Τατάρνης προκηρύττει ὅτι: Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως τὰ ἐξῆς εἶδη τῆς Μονῆς, ἴτοι: Ἄον Ἐξακόσια (600) ὀκάδες ἐλαίου παραγωγῆς τοῦ ἔτους 1928. Βον Ἐξήκοντα (60) ὀκάδες ἔρια προβάτων παραγωγῆς 1929. καὶ Γον Δέκα πέντε (15) ὀκάδες ἔρια αἰγῶν παραγωγῆς 1929. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Κερασόβῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφουμένου Εἰρηνοδίκου Ἀγγαίων παρουσία καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγουμλίου τῆς Μονῆς τὴν 7 Ἀπριλίου 1929 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς ὥρας 10ης μέχρι τῆς 12ης π. μ. ἢ δὲ ἔγκρισις ἀπόκειται εἰς τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείον.

Τὸ ἡγουμλίου τῆς Ἱ. Μονῆς Τατάρνης. Προκηρύττει ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἕξαετοῦς ἐνοικιάσεως ἢ θερινὴ χορτονομὴ τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἐπαινανῶν θερινοῦ λειβαδίου τῆς Μονῆς καλουμένου «φθέρη» μετὰ τοῦ συννοικιαζομένου τεμαχίου «Λάπατος», ἀρχομένης τῆς ἐνοικιάσεως ἀπὸ 23 Ἀπριλίου ἕ. ἔ. καὶ ληγουσῆς τὴν 31 Σεβρίου 1930. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Κερασόβῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφουμένου Εἰρηνοδίκου Ἀγγαίων παρουσία καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγουμλίου τὴν 7ην Ἀπριλίου ἕ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12 ὥρας π. μ. ἢ δὲ ἔγκρισις ἀπόκειται εἰς τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείον.

Τὸ ἡγουμλίου τῆς Ἱεράς Μονῆς Φανεοῦ «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος». Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως 1) εἰς ἀγρὸς ἐκ στρεμμάτων 4 περίπου μετὰ 24 ἐλαιοδένδρων κείμενος εἰς θέσιν Μιντιλόγμον καὶ 2) μία σταφιδάμπελος ἐκ στρεμμάτων 4 περίπου κειμένη εἰς θέσιν Ῥοῦτικὰ περιφερεῖς Μιντιλογλίου, γεννησομένης τῆς δημοπρασίας τὴν 12ην Μαΐου ἕ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὧραν 10ην—12ην τῆς μεσημβρίας ἐν Πάτραις καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμφοῦ Πατρῶν κ. Παναγιώτου Κυριακοπούλου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ κατὰ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως ἡμῶν, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν εἰς τε τὸ γραφεῖον τῆς κοινότητος Μιντιλογλίου καὶ τοῦ εἰρημένου Συμφοῦ. Καὶ ὡς πρώτην προσφορὰν ὀρίζομεν διὰ μὲν τὸν ἀγρὸν μετὰ τῶν ἐλαιοδένδρων δραχμὰς 20 χιλιάδας διὰ τὴν σταφιδάμπελον δραχμὰς 20 χιλιάδας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
Δουίνουπόλεως καὶ Παγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ
Διευθυντής: ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἔτησις ἐγγραφῆς
Ἔσσοτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι